

ОНОМАСІОЛОГІЧНІ СТРУКТУРИ НІМЕЦЬКИХ ГАСТРОНІМІВ

Ономасіологічна структура лежить в основі результату мотиваційного процесу [1, с. 217]. Чеський лінгвіст М. Докуліл об'єднав ономасіологічні ознаки з ономасіологічним базисом [2, с. 78]. Натомість російська дослідниця О. С. Кубрякова приєднала до структури ще предикат, який створив певний тип відношень між ознаками [3, с. 3-23]. Українська дослідниця О. О. Селіванова вважає ономасіологічну структуру знаковим результатом мотиваційного процесу і зазначає, що «формування ономасіологічної структури потребує залучення мотиву, мети номінаторів, а також проектування ономасіологічної ознаки чи ознак, ономасіологічного базису й імплікованої частини мотиваційної бази з урахуванням значення найменування на певну структуру знань про позначене» [1, с. 154].

Ономасіологічна структура досліджуваних німецьких гастрономів визначається номінативним статусом одиниці найменування. У масиві німецьких найменувань страв виокремлюються різні за номінативним статусом одиниці: 1) непохідні назви, які не є предметом нашого дослідження, адже з позицій синхронії вони не є мотивованими; 2) композити, які визначаються наявністю двох або більше ономасіологічних ознак; 3) складені назви, які мають характер синтаксичних сполук, що організовані на підставі ономасіологічного базису в поєднанні двох або більше ономасіологічних ознак.

Найчисельнішою групою таких номінативних одиниць серед німецьких гастрономів є складені найменування. Ономасіологічна структура складених сполук характеризується специфікою ономасіологічного базису, який визначається певною структурною синтаксичною моделлю поєднання ономасіологічних ознак і наявністю у цій моделі певних граматичних домінант [1, с. 154].

Особливістю німецьких гастрономів є наявність серед них складених сполук. Такі найменування зумовлені прагненням номінаторів якнайповніше представити страву, репрезентуючи реальнізнання про приготування, з одного боку, з іншого – вигідно представляють страву для споживача, привертають увагу різними компонентами: на позначення інгредієнта, способу, місця приготування тощо.

Щодо композитних німецьких гастрономів, їхня ономасіологічна структура містить постійні граматичні показники, порядок розташування компонентів, їхнє акцентологічне оформлення, словотворчий формант (ономасіологічний базис), форманти різних ступенів деривації з урахуванням їх семантичних функцій; ономасіологічні ознаки; валентний чи асоціативний зв'язок між ономасіологічними ознаками; тип відношень між формантом та ознаками; емотивний компонент як результат загальної мети номінації [1, с. 26-27]. Приміром, ономасіологічна структура німецького композитного гастронома *Bratwurst* («regelmäßig gegrillte Schweinewürste») (4) є іменником з прямим розташуванням ономасіологічних ознак, з головним і допоміжним наголосом. Композит містить мотиватор, що відповідає предикату у структурі знань про позначене і вказує на спосіб приготування страви.

Для найменувань німецьких гастрономів-сполук, крім когнітивної специфіки ономасіологічних ознак, базису та їхнього зв'язку передбачене визначення синтаксичної структури сполуки, її граматичної та смислової домінант [1, с. 154]. У масиві німецьких складених гастрономів спостерігаємо різноманітні ономасіологічні структури. Кількість ономасіологічних ознак у таких сполуках коливається від двох (*Kalter Hund*) до чотирьох (*Ostfriesische Krabbensuppe*), з перевагою дво- та трикомпонентних назв. Базис німецьких гастрономів, що мають статус сполук, організований за такими моделями:

- N_2+N_1 : *Toast Hawaii*;
- Adj+N: *Falscher Hase, Kalter Hund*;
- Adj+N_(com): *Elsässer Flammkuchen, Roter Heringssalat*;
- Adj_(com)+N_(com): *Ostfriesische Krabbensuppe, Westfälischer Kastenpickert*;
- PII+N: *Geräucherter Aal*;

–PI+N_(com): *Gefüllter Saumagen*.

Інтерпретація ономазіологічних структур пропозиційно мотивованих німецьких гастронімів визначила, що вони побудовані за різними моделями і представлені композитами та сполуками. Найчисельнішою групою є складені найменування, синтаксична структура яких представлена переважно двокомпонентними або багатоконпонентними конструкціями із субстантивним ядром та залежними від нього поширювачами.

Список використаної літератури

1. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика : напрями та проблеми : підручник. Полтава : Довкілля-К, 2008. 712 с.
2. Dokulil M. Zur Theorie der Wortbildung // Zur Lexikologie der deutschen Sprache der Gegenwart. Wissenschaftliche Zeitschrift der Karl-Marx-Universität. Leipzig, 1968. 17. Jg. H. 2 / 3. S. 205.
3. Кубрякова Е.С. Словообразование как процесс номинации и его отличительные формальные и содержательные характеристики / Е.С. Кубрякова // Теоретические основы словообразования и вопросы создания сложных лексических единиц : межвуз. сборн. науч. трудов / Пятигорский гос. пед. ин-т иностр. яз. Пятигорск, 1988. С. 3 – 23.
4. <https://kidpassage.com/publications/natsionalnaya-kuhnya-germanii>

Науковий керівник: к. філол. н. Стройкова С. А.

Сіренко В. О.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ВИМОГИ ДО УРОКУ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Урок спрямований на високі кінцеві результати, на підвищення рівня якості й ефективності навчання, на всебічний розвиток особистості. Урок, як цілісна система взаємодії учителя і учнів на основі співробітництва, будується на основі:

- програмних вимог;
- урахування можливостей учнів;
- урахування можливостей учителя, його творчого потенціалу.

Кожен урок має таке дидактичне призначення:

- засвоєння нових знань;
- формування умінь і навичок;
- контроль і оцінювання знань та ін.[3, с. 91]

На уроці комплексно розв'язуються завдання освіти, виховання і розвитку.

Учитель розвиває навчальну, пізнавальну діяльність учнів і керує нею, здійснюючи стимулювання, організацію, контроль, оцінювання діяльності, озброює учнів прийомами самостійної роботи, формує навички самоконтролю.

Визначення мовленнєвої діяльності як основного об'єкта навчання передбачає формування чотирьох видів цієї діяльності – слухання, говоріння, читання, письма на уроці іноземної мови.

На уроці іноземної мови всі аспекти мови – фонетичний, лексичний, граматичний – вивчаються взаємопов'язано.

Щоб досягти ці цілі, нам потрібно:

1. Зосередити увагу на практичній спрямованості. Іншими словами, цілі кожного уроку мають містити конкретику, що спрямована на формування мовленнєвих навичок та вмій.
2. Комунікативний характер вправ. Тобто, вони мають базуватися на різноманітних мовленнєвих ситуаціях.

Комплексність уроку іноземної мови зумовлені природою мовлення: умовленні всі види діяльності взаємодіють, сприяють формуванню одне одного. Кожна порція мовного матеріалу повинна опрацьовуватися в усіх видах мовленнєвої діяльності.